

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. A. H A.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Stodolní 7, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2018, č. j. CPR-32806-2/ČJ-2017-930310-V242, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018, č. j. CPR-32806-4/ČJ-2017-930310-V242, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2018, č. j. 19 A 26/2018 - 45,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 6. 11. 2017, č. j. KRPT-241169-27/ČJ-2017-070022, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona správní vyhoštění a podle § 118 odst. 1 citovaného zákona stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Současně stanovila podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování z území České republiky do 46 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2018, č. j. CPR-32806-2/ČJ-2017-930310-V242, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018, č. j. CPR-32806-4/ČJ-2017-930310-V242, (oprava se týkala příjmení žalobce) žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Dospěl totiž k závěru, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud uložil žalobci správní vyhoštění, a žalovaná proto správně jeho rozhodnutí potvrdila. Správní orgán prvního stupně se zabýval posouzením věci jak z pohledu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 tohoto zákona nelze vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého anebo rodinného života cizince, tak i s ohledem na přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění podle hledisek uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Tyto úvahy přitom krajský soud označil za zcela přezkoumatelné. Nepřisvědčil tudíž žalobci, který měl za to, že správní orgány nedostatečně vyhodnotily jeho nepříznivý zdravotní stav. Krajský soud k tomu dále uvedl, že žalobce se nemůže odvolávat na špatný zdravotní stav a nutnost další léčby v České republice, neboť v takovém zdravotním stavu již do České republiky přicestoval. Bylo na něm, aby si za účelem dalšího léčení na území České republiky vyřídil příslušné povolení, což neučinil. Během správního řízení přitom žalobce neuvedl ničeho o tom, že mu zdravotní stav znemožňuje si potřebné povolení vyřídít. Podle krajského soudu správní orgány rovněž přílehavě zdůraznily, že žalobce nemá žádné vazby k území České republiky a nebyla zjištěna ani tvrzena žádná jeho integrace do české společnosti či společenské, kulturní a ekonomické vazby na území České republiky.

III.

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se nyní brání proti rozsudku krajského soudu kasační stížností opíraje se o kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Uvádí v něm, že je následkem úrazu ve velmi špatném zdravotním stavu, přičemž v České republice podstupuje léčbu onemocnění pohybového aparátu. Trvání současné léčby je přitom lékaři odhadováno ještě na dobu dalších tří měsíců. Stěžovatel poukazuje na to, že v zemi původu mu nemůže být poskytnuta taková úroveň zdravotní péče, jako zde v České republice. Rovněž jeho návrat do země původu by byl z důvodu zdravotních obtíží komplikovaný. Podle stěžovatele by tedy výkon nebo jiné právní následky vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu (spočívající v povinnosti vrátit se do země původu), než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

IV.

[8] Žalovaná nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Má za to, že by tím byl dán prostor pro další legalizaci stěžovatelova pobytu na území České republiky (zvláště, když pro neoprávněný pobyt na území České republiky bylo v posuzovaném případě rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno). Přiznání odkladného účinku by bylo podle žalované rovněž v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je požadavek na to, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří zde dodržují právní předpisy a respektují právní řád. Žalovaná rovněž poukazuje na to, že má-li být správní vyhoštění z důvodu neoprávněnosti pobytu na území České republiky

pokračování

opatřením účinným, je nutné, aby jeho účinky nastaly co nejdříve po spáchání protiprávního jednání (resp. po jeho projednání). Nakonec žalovaná uvádí, že další legalizací pobytu cizinců na území České republiky z důvodu využití všech opravných prostředků v rámci správního či soudního řízení je bezdůvodně prodlužována doba jejich pobytu, během které se cizincům nabízí, aby dosáhli důvodnosti aplikace § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců pro nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jejich soukromého a rodinného života.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku a po zvážení argumentů stěžovatele i žalované dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro vyhovění tomuto návrhu.

[10] Kasační stížnost v právě posuzované věci nemá ze zákona odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 téhož zákona na návrh stěžovatele přiznat, jestliže 1) by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže 2) to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Předpokladem přiznání odkladného účinku je přitom kumulativní splnění obou uvedených podmínek.

[11] Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, vyložil, že uložené správní vyhoštění a povinnost cizince vycestovat z České republiky představují zásah do práva na respektování rodinného, či alespoň soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Proto také dále dovodil, že je-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, *„je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života.“*

[12] Tyto skutečnosti zohlednil Nejvyšší správní soud při vyvažování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku a újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do stěžovatelových procesních práv podle čl. 8 Úmluvy by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný. Byť je stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pro řádný výkon jeho práva na spravedlivý proces považuje kasační soud za vhodné, aby mohl setrvat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Nelze rovněž přehlédnout fakt, že žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má podle 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí přímo ze zákona.

[13] Proti tomu nelze dovodit, že by v právě posuzované věci přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout újma jiným osobám. Újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku je tudíž nepoměrně větší, než možná újma

hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání; první podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je tedy splněna.

[14] Nejvyšší správní soud s ohledem na důvody uloženého správního vyhoštění (pobyt na území České republiky bez víza či povolení k pobytu) rovněž neshledal, že by stěžovatelovo setrvání na území České republiky na další přechodnou dobu, která se bude shodovat s délkou řízení o kasační stížnosti, bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Je proto splněna i druhá ze zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[15] Nejvyšší správní soud tudíž po splnění zákonných podmínek podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 téhož zákona návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyhověl. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují účinky napadeného rozsudku krajského soudu. Vzhledem k tomu, že žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek ve vztahu k vykonatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

[16] Nejvyšší správní soud pro úplnost závěrem připomíná, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu